ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K
J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci **žalobce A. K.,** zastoupeného JUDr. Stanislavem Stunou, advokátem se sídlem Počernická 3225/2c, Praha 10, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky,** se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2003, čj. OAM-366/VL-10-P08-R2-2001, vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 Az 118/2003, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 8. 1. 2004, čj. 5 Az 118/2003 - 32,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 8. 1. 2004, čj. 5 Az 118/2003 - 32, **s e z r u š u j e** a věc **s e v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí nebyl žalobci (dále též „stěžovatel“) udělen azyl v České republice z důvodů nesplnění podmínek uvedených v ustanoveních § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) s odůvodněním, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1 a 2 zákona o azylu a rovněž nebyl shledán důvod pro udělení humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu; současně bylo žalovaným rozhodnuto podle § 28 zákona o azylu, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Žalovaný v odůvodnění uvedl, že v průběhu řízení o udělení azylu bylo prokázáno, že důvodem odchodu žalobce ze země původu byly jeho potíže s neznámými osobami,

které po něm požadovaly finanční prostředky za možnost podnikat v autodílně a dále problémy žalobce s příslušníky policie, kteří jej bezdůvodně kontrolovali a vydírali. Žalovaný však uvedl, že po zvážení všech okolností případu nedospěl k závěru, že by následkem uvedeného jednání mohl žalobce v zemi původu pociťoval odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Navíc mezi příjezdem žalobce na území České republiky v roce 1998 a podáním žádosti o udělení azylu v roce 2001 uplynula podle názoru žalovaného natolik dlouhá doba, že stěžovatel měl podle názoru žalovaného využít spíše institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu k Městskému soudu v Praze, v níž uvedl adresu L. 899/3, P. 5. Městský soud v Praze poté zaslal žalobci na adresu uvedenou v žalobě přípis obsahující vyjádření žalovaného a poučení podle § 51 s. ř. s., zásilka se však vrátila zpět s tím, že adresát na dané adrese není známý. Proto začal soud prvního stupně zjišťovat pobyt žalobce na území České republiky. Přípisem Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie bylo zjištěno, že poslední adresou žalobce uvedenou v jeho evidenci, je L. 895, P. 5, u K. H.. Rovněž výpisem z evidence žalovaného ministerstva vnitra soud prvního stupně zjistil, že poslední známá adresa pobytu žalobce je u K. H., L. 895, P. 5. Městský soud v Praze se poté dvakrát pokusil doručit zásilku na tuto adresu, avšak v obou případech se zásilka vrátila zpět s tím, že adresát není na uvedené adrese známý. Vzhledem k tomu, že soud prvního stupně dospěl k závěru, že žalobce je neznámého pobytu, ustanovil mu usnesením ze dne 12. 11. 2003, čj. 5 Az 118/2003 - 29, opatrovnici paní A. Č., zaměstnankyni Městského soudu v Praze. V odůvodnění usnesení soud prvního stupně uvedl, že žalovaný udal v žalobě jako místo pobytu adresu uvedenou v záhlaví usnesení, tj. L. 895, P. 5, u K. H., avšak podle sdělení České pošty se žalobce na uvedené adrese nezdržuje, odstěhoval se bez udání adresy a je na tomto místě neznámý. Podle údajů v evidenci žadatelů o azyl pak je adresa žalobce totožná s adresou v záhlaví usnesení a jiná adresa soudu není známa. Proto soud prvního stupně ustanovil žalobci opatrovníka podle § 29 odst. 3 o. s. ř. použitého přiměřeně podle § 64 s. ř. s.

Dne 8. 1. 2004 bylo Městským soudem v Praze vydáno kasační stížností napadené usnesení čj. 5 Az 118/2003 - 32, jímž bylo zastaveno řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného že dne 6. 2. 2003 čj. OAM-366/VL-10-P08-R2-2001 podle § 33 zákona o azylu, neboť žalobce byl podle názoru soudu prvního stupně více než 90 dnů neznámého pobytu. V odůvodnění rozhodnutí soud prvního stupně uvedl, že zásilka zaslaná soudem žalobci na adresu, kterou žalobce uvedl jako místo pobytu na území České republiky, se soudu vrátila nedoručená poprvé dne 9. 7. 2003 s poznámkou České pošty, že žalobce je na této adrese neznámý. Žalobce soudu jinou adresu nesdělil a adresu, kterou uvedl v žalobě, má žalobce podle soudu prvního stupně vedenou rovněž v evidenci žadatelů o azyl. Proto soud prvního stupně poté, co byla žalobci usnesením ze dne 12. 11. 2003, čj. 5 Az 118/2003 - 29, ustanovena opatrovnice, řízení zastavil a poučil účastníky řízení o možnosti podání kasační stížnosti.

Proti tomuto usnesení podal žalobce kasační stížnost, v níž uvedl, že mu soud prvního stupně doručoval na nesprávnou adresu, a to na adresu L. 895, ačkoliv se žalobce již od roku 2000 zdržuje na adrese L. 899, P. 5, což pro rozhodné období řízení před soudem prvního stupně doložil notářsky ověřenou kopií čestného prohlášení o ubytování účastníka azylového řízení pro období od 1. 2. 2003 do 1. 2. 2004. Na tuto adresu bylo stěžovateli podle jeho sdělení úspěšně doručováno v průběhu řízení o udělení azylu. Žalobce uvedl, že neví, proč mu bylo soudem prvního stupně doručováno na adresu L. 895, neboť tuto adresu jako adresu pro

doručování nikde neuváděl a ve všech písemnostech používal toliko adresu L. 899, P. 5. Stěžovatel uvedl, že se cítí být usnesením o zastavení řízení poškozen, neboť nenese vinu na chybném přepsání číslovky v jeho adrese, které poté způsobilo nesprávné doručování písemností stěžovateli. V postupu Městského soudu v Praze stěžovatel spatřuje porušení práva na spravedlivý proces. Proto stěžovatel žádá, aby usnesení Městského soudu v Praze ze dne 8. 1. 2004, čj. 5 Az 118/2003 - 32, bylo zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k meritornímu rozhodnutí; současně stěžovatel požádal soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vzhledem k jejímu obsahu nevyjádřil.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí soudu prvního stupně a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal řízení před soudem prvního stupně, které přecházelo vydání kasační stížností napadeného usnesení o zastavení řízení a zjistil, že již v usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2003, čj. 5 Az 118/2003 - 29, jímž byl stěžovateli ustanoven opatrovník, bylo v záhlaví napsáno, že žalobce byl na území České republiky naposledy bytem na adrese L. 895, P. 5, u K. H.; v odůvodnění usnesení bylo uvedeno, že adresu v záhlaví žalobcem sdělil v žalobě jako místo svého pobytu. Tato skutečnost se však nezakládá na pravdě, neboť v žalobě ze dne 1. 4. 2003 udal žalobce adresu L. 899/3, P. 5. V kasační stížností napadeném usnesení Městského soudu v Praze ze dne 8. 1. 2004, čj. 5 Az 118/2003 - 32, pak soud prvního stupně v odůvodnění usnesení argumentoval rovněž tím, že žalobce uvedl adresu L. 895, P. 5 jako místo, kde se na území České republiky zdržuje, žádnou jinou adresu soudu prvního stupně nesdělil a rovněž v evidenci žadatelů o azyl má stěžovatel stále vedenu pouze tuto adresu. Nejvyšší správní soud však uvádí, že rovněž zde tvrzení soudu prvního stupně zcela neodpovídá skutečnosti, neboť v žalobě stěžovatel uvedl jako adresu pro doručování L. 899, P. 5. Tato adresa byla v evidenci žalovaného vedena jako místo pobytu žalobce až do 6. 12. 2001, přičemž však ani ve správním spise žalovaného není založen doklad o tom, že by stěžovatel požádal o změnu místa hlášeného pobytu z adresy L. 899, P. 5 na L. 895, P. 5; naopak je ve správním spise mj. založena kopie souhlasu žalovaného s tím, že stěžovatel je přihlášen k pobytu na adrese L. 899, P. 5, datovaná dnem 13. 5. 2002 (tedy z doby, kdy měl stěžovatel podle údajů z evidence žalovaného místo hlášeného pobytu L. 895, P. 5 – pozn. soudu). Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížností napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze o zastavení řízení nevycházelo z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, neboť vzhledem k uvedeným sporným skutečnostem týkajícím se místa hlášeného pobytu žalobce nebylo podle názoru Nejvyššího správního soudu možné dospět k jednoznačnému závěru, jenž by soudu umožnil postup podle § 33 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná pro nezákonné rozhodnutí o zastavení řízení, a proto kasační stížností napadené usnesení Městského soudu v Praze podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil; současně věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení, v němž je tento soud podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. Městský soud v Praze v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. července 2004

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu